

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

SPRONG IN HET HEELAL - SERIE 1: OPERATIE LUNA
DEEL 7: VREEMDE DINGEN OP DE MAAN

Charles Chilton (1917)

uitzending: KRO, zaterdag 12/11/1955

vertaling: P.R.O. Peller (Mr. E. Franquinet)

regie: Léon Povel

rolverdeling:

Jeff Morgan: John de Freese

Jeff Morgen als knaap: een zoontje van Léon Povel

Jimmy Barnett: Jan Borkus

Steve Mitchell: Jan van Ees

Dr. Matthews: Louis de Bree

oom Charles: Daan van Ollefen

stem: Radio Venus: Wam Heskes

stem: Radio Aarde: Peter Aryans

De raketbouwer Steve Mitchell, de gezagvoerder Jeff Morgan, de radiotelefonist Jimmy Barnett en de ruimte medicus Dr. Matthews zijn per atoomraket naar de maan gereisd. Gedurende die reis hebben ze, behalve enkele ruimtevaartavonturen, de merkwaardige belevenis meegemaakt dat Barnetts radioverbinding met de aarde onverwachts werd verbroken door onaardse muziek, terwijl Mitchell en Morgan hooglopende ruzie kregen over de vraag of Jimmy Barnett nog wel goed bij z'n hoofd was. Als de mannen na een welgeslaagde landing op de maan hun omgeving gaan verkennen, horen Barnett en Dr. Matthews opeens weer die geheimzinnige muziek en meent Matthews iets te zien bewegen in een krater. Morgan daalt in de krater af en is dan plotseling spoorloos verdwenen.

(vreemde muziek)

oom Charles: Jeff, kijk goed. Concentreer je aandacht op de bergen rond de baai. Zie je de effen bodem van de baai zelf ook goed?

Jeff (als knaap): Ja, oom.

oom Charles: En die vooruitstekende kapen, Heraclides and Laplace?

Jeff: Ja, oom, ik zie ze. De baai is vol kraters.

oom Charles: Ja ja, da's mogelijk, maar die kun je niet zien. Misschien zou dat lukken met de grote telescoop te Blackfort Hill.

Jeff: Nee, oom, ik zie ze: allemaal kleine kraters. Eén ervan is breed en plat, als een schotel.

oom Charles: Ja, wat vertel je me nou toch, jongen? Welke bedoel je?

Jeff: Die daar, bij de raket.

oom Charles: Mm? De raket?

Jeff: Ja, de ruimteraket. Ik heb op de rand van de krater gestaan en ben er toen in gegaan. De bodem is bedekt met zilvergrijze stukken ...

oom Charles: Ah, wat is dat nou toch voor onzin!

Jeff: Ik ben er geweest, oom, op de maan!

oom Charles: Wel verduiveld nog aan toe! Zit ik nou hier de hele avond met jou in dit observatorium om je wat te leren of om dwaze praatjes te moeten aanhoren? Mm, 't komt zeker door die idiote boeken die je leest: Jules Verne en Wells. (spotlachje) Een ruimteraket! Wat een onzin!

Jeff: 't Is geen onzin, oom. De meeste mensen denken van wel, maar wetenschappelijk is het mogelijk.

oom Charles: Ach, kom nou, Jeff, kom nou! Reizen door de ruimte!! De treinen komen niet eens op tijd aan... Nou... Nou geen flauwe praatjes meer, hè? Kijk nog 'ns goed en maak dan een schets van wat je ziet, maar eh... van niets anders. (vreemde muziek) Zo... Kijk nu. Kijk scherp en lang. Blijf kijken. Blijf kijken!

Dr. Matthews: Blijf kijken, Jimmy, blijf kijken.

Jimmy: Ja, ik kijk al naar alle kanten, dokter, maar d'r is niks te zien. Ik ben nu al drie keer om de kraterrand heen gelopen, maar d'r is geen spoor. We kunnen misschien beter ook in die krater afdalen.

Mitch: Hallo, dokter. Hallo, Jimmy.

Dr. Matthews: Ja, Mitch?

Mitch: Hebben jullie 'm nog niet gevonden? Laat Jimmy dan hierheen komen, dan kom ik je helpen zoeken.

Jimmy: Ik... ik denk er niet aan, Mitch. Jeff is m'n vriend en als er iemand is die iets voor hem dient te doen, dan ben ik dat. Als jij wil zien wat er aan de hand is, dan zet je de periscoop maar aan. Daarboven in de raketneus, daar heb je een ruimer uitzicht dan wij hier.

Mitch: De periscoop is jouw afdeling, Jimmy. Kom jij dus maar hier.

Jimmy: Nee, geen denken aan! 't Is trouwens heel eenvoudig: alleen maar de hendel overhalen en het beeld komt op het scherm. En laat me nou alsjeblieft verder met rust!

Dr. Matthews: Nou, kalm aan, Jimmy, kalm aan. Mitch is immers net zo ongerust als jij en ik.

Mitch: Hé, dokter...

Dr. Matthews: Ja?

Jimmy: Ja, wat betekent dit eigenlijk? Willen jullie mij nemen? Daar staat Jeff toch? In de krater! In levenden lijve!

Dr. Matthews: Wat!?

Jimmy: Hé, Jeff! Jeff!!

Jeff: Hallo, Jimmy. Hallo, dokter. Zeg, wat doen jullie hier? Ik zei toch dat jullie boven zouden wachten tot ik je riep.

Jimmy: Ja maar, Jeff... Is alles in orde?

Jeff: Ja, natuurlijk Jimmy. En ik kan je zeggen dat de dokter zich vergist heeft, toen ie meende iets in de krater te zien. D'r is hier niets.

Jimmy: Zo, maar wat heb je dan die drie uur lang uitgevoerd?

Jeff: Drie uur lang? Ach, hoe kom je d'r bij, ik ben hoogstens vijf minuten weg geweest. Ik ben d'r alleen maar in afgedaald en nou zijn jullie allebei hier, terwijl ik zei dat je even zou wachten.

Jimmy: Ja, maar... maar, Jeff, wat... wat heb je?

Jeff: Wat ik heb? Niets! Wat heb jij?

Mitch: Ja, komen jullie allemaal maar terug, dan zullen we samen proberen te ontdekken wat er gebeurd is.

Jeff: Nou, wat is er nou eigenlijk aan de hand?

Jimmy: Hij vraagt nog wat er aan de hand is!

Dr. Matthews: Ja, stil nou, Jimmy. Jeff, toen jij naar de krater ging, riep Mitch ons aan.

Jeff: Ja, dat heb ik gehoord.

Dr. Matthews: Toen wij Mitchs stem hoorden, keken Jimmy en ik onwillekeurig even om naar de raket en toen we ons weer omdraaiden, was jij verdwenen.

Jeff: Ja, nou? Nou, dat... dat kan uitkomen: ik daalde toen in de krater af.

Dr. Matthews: Ja, dat dachten wij eerst ook, maar je was zo opeens weg dat we bang waren dat je d'r in gevallen was en daarom liepen wij er snel heen, maar toen zagen wij niks anders dan jouw voetstappen in het stof...

Jeff: Mm.

Dr. Matthews: ...tot ongeveer in het midden van de bodem.

Jeff: Ja, daar... daar was ik toch ook toen jullie bij me kwamen?

Dr. Matthews: Ja, Jeff, maar nou komt het onbegrijpelijke: dat was bijna drie uur nadat jij in de krater was afgedaald! En al die tijd hadden wij naar je lopen zoeken, maar niets van je gezien!! En opeens stond je weer vóór ons!

Jeff: Zeg, dan moet het toch werkelijkheid geweest zijn.

Jimmy: Hè?

Jeff: Dan was het dus geen verbeelding of droom.

Jimmy: Wat bedoel je, Jeff?

Jeff: Hè? Nou, toen ik beneden in de krater was aangekomen, had ik net zo'n gevoel alsof ik dit al 'ns... al 'ns eerder had beleefd, hè.

Jimmy: Al 'ns eerder? Hé...

Jeff: Ja, het kwam me voor of ieder detail van die krater, of... of... of ik die kende. Zelfs dat gevoel onder je voeten als je door het stof loopt.

Dr. Matthews: Ja.

Jeff: Nou, en toen herinner ik me uit 'n jeugd toen m'n oom Charles, die amateur-sterrenkundige was, me zo'n beetje sterrenkunde bijbracht en me door z'n kijker naar de maan liet kijken. Hij werd kwaad op me, omdat ik zei dat ik eh... kraters zag die ik niet door de kijker kon zien. Nou, en toen ik vertelde van onze raket, was 't helemaal mis. Hij verweet me dat ik Jules Verne en Wells las, en daardoor van de kook raakte. Ja, en het... en het gekke is dat ik me herinner dat dit indertijd inderdaad zo gebeurd is. Nou, ik hield ervan om die arme oude man met dergelijke dingen te plagen, maar zo-even in die krater scheen het eenvoudig de werkelijkheid...

Dr. Matthews: Ach, nee...

Jeff: Alsof ik opeens teruggereisd was door de tijd om die avond met oom Charles nog 'ns te beleven.

Jimmy: Dat klinkt ongelooflijk.

Jeff: Nou, en toen riepen jullie mij en ik zag je, en... en ik dacht dat het niet meer was geweest dan een korte herinneringsflits.

Dr. Matthews: Nou, een aardige flits! Het duurde bijna drie uur en al die tijd was je volkomen onzichtbaar. Ja, je... je... je was er praktisch gesproken niet.

Jimmy: Ja, we probeerden zelfs uit alle macht radioverbinding met je te krijgen, maar ook dat mislukte.

Mitch: Heb je... vreemde muziek of klanken gehoord, Jeff?

Jeff: Ah, dat...dat weet ik niet zeker. Ik dacht eerst van wel, vlak voor die geschiedenis met oom Charles me te binnen schoot, maar helemaal zeker ben ik er niet van. Het leek alles zo vlug te gaan.

Dr. Matthews: Ja, maar wat moet dat toch allemaal betekenen? Dan hoorden we vreemde geluiden door de radio, dan hoort Jimmy muziek, dan ik weer, dan wij drieën, dan zie ik iets bewegen in de krater... Ja, wat, dat weet ik nog steeds niet. Het leek wel de schaduw van een vliegtuig of zoiets, meer niet. En nu dit. En Mitch hoort of ziet niets van dat alles? 't Is wel vreemd! Ja, heel vreemd...

Jimmy: Nou. eh... als je 't mij vraagt, dan eh... dan doen we beter met te maken dat we wegkomen, hoe eerder hoe liever.

Jeff: Met weglopen los je geen vraagstukken op, Jimmy.

Jimmy: Ja, dat weet ik wel, maar ik... ik vind 't hier niet pluis. Ik wil weg.

Jeff: Nou, daar praten we nou niet verder over. We moeten die krater in de gaten houden, maar hoe?

Mitch: Ja, eh... eh... we kunnen de periscope toch voortdurend laten aan staan en rondcirkelen? Dan moet natuurlijk wel steeds iemand de wacht erbij houden.

Jeff: Nou, dat... dat kan. Er blijft toch altijd iemand aan boord terwijl de anderen buiten bezig zijn.

Mitch: Nou, laten we 't dan maar meteen doen.

Jeff: Ja, goed. Jimmy, zet 'm maar aan.

Dr. Matthews: Kom, laat ik m'n dagboek weer 'ns bijwerken. "Het is nu 30 oktober 1965." ...Waarachtig, je zou hier de tel kwijtraken net als aan de noord- of Zuidpool. "Het is nou veertien dagen geleden dat wij van de aarde zijn vertrokken en acht dagen dat we hier zijn geland. We werken nu volgens de instructies die Jeff na zijn vreemd avontuur heeft gegeven: drie man blijven steeds binnen de afstand die de periscope bestrijkt, terwijl de vierde voortdurend door de periscope naar alle zijden uitkijkt. Dat beperkt ons arbeidsterrein wel erg. In de kraters kunnen wij nu niet meer afdalen, maar er is hier aan het oppervlak genoeg te doen, meer dan wij gedurende de korte tijd waarvoor onze lucht en zuurstof toereiken zullen kunnen doen. Wij hebben nu al enkele honderden foto's gemaakt en stapels monsters genomen van de bodem en het stof. Naarmate de tijd opschiet, worden we weer welgemoed. Jimmy schijnt voorgoed over zijn schrik heen te zijn van die vreemde muziek die wij in het begin hebben gehoord. D'r is verder ook niets bijzonders meer gebeurd en toch hangt er iets in de lucht..." (lachje) Lucht? Nou, ja. "...iets dat ons allen heimelijk in spanning houdt, een soort onbestemd voorgevoel waar we liever niet over spreken. Jeff en Mitch zijn op het ogenblik bezig met de periodieke controle van de buitenhuid van de raket. Ofschoon het niet nodig lijkt, doen we dit toch regelmatig. Jimmy zit bij het periscoopscherm..."

Jimmy: (fluit "Au clair de la lune") Ah, dokter, het spijt me dat ik je moet storen in je belangrijke werk, maar het is nou jouw beurt voor de wacht.

Dr. Matthews: Ja, best, Jimmy. Iets bijzonders?

Jimmy: Nee. Jeff en Mitch zijn natuurlijk niet te zien, omdat ze vlak bij de raket zijn, maar je kunt ze af en toe met elkaar horen praten.

Dr. Matthews: Mm. (vreemde muziek)

Jimmy: Och, daar heb je 't weer, dokter. Lieve hemel, ik dacht dat we dat nou voor goed voorbij waren.

Dr. Matthews: Wat, Jimmy?

Jimmy: Ha, die verdraaide muziek. Hoor je dat dan niet?

Dr. Matthews: Ja, warempel! Vlug, vlug, kijk naar 't scherm!

Jimmy: Hè? Wat is er mee aan de hand?

Dr. Matthews: Nou, zie je dat niet? Die koepel daar, over de hele krater! Die waar Jeff in verdwenen was.

Jimmy: Nou, neem me nou niet kwalijk, dokter, maar je ziet schimmen, geloof ik.

Dr. Matthews: Nou, zie jij dan niks?

Jimmy: Welnee, niets, alles is gewoon zoals altijd.

Dr. Matthews: Roep Jeff en Mitch aan, vlug! Ze moeten het buiten zeker goed kunnen zien. Zeg hen dat ze naar de krater kijken.

Jimmy: All right! Hallo, hallo, Jeff, Mitch? Hallo? Hallo?... Hallo?... Geen antwoord. Natuurlijk kunnen ze ons weer niet horen door die verdraaide muziek. Dan hoor je niets meer!

Dr. Matthews: Ja, probeer nog 'ns.

Jimmy: Ja. Hallo, Jeff! Hallo, halo... Hoor je me... Jeff? Hallo, Jeff?? (muziek houdt op)

Dr. Matthews: Het is weg!! De koepel is weer weg!!

Jeff: Hallo. Hallo, dokter? Hallo, dokter? Jimmy?

Jimmy: Ja, Jeff, hoor je ons?

Jeff: Hè? Zeg, wat is dat nou weer? We hebben jullie al een paar minuten geroepen! Slapen jullie?

Jimmy: Welnee, Jeff, helemaal niet.

Jeff: Nou, open dan de buitendeur. We komen terug.

Dr. Matthews: Wacht even, Jeff. Kunnen jullie de krater zien, waar jij in geweest bent?

Mitch: Jazeker. Wat is daarmee?

Dr. Matthews: Nou, zie je d'r iets bijzonders aan, iets eh... iets ongewoons?

Mitch: Nee.

Dr. Matthews: Ach....!

Mitch: Niks.

Dr. Matthews: Ach... Goed, komen jullie dan maar binnen.

Mitch: Koepel, zeg je? Die de hele krater bedekte?

Dr. Matthews: Ja.

Mitch: Niks gezien.

Dr. Matthews: Ja, en toch was ie er, Mitch. Hij moet naar boven zijn gekomen juist op het ogenblik waarop Jimmy en ik elkaar aflostten. Hij had niets gezien voordat ie mij kwam roepen en eh... en toen ik keek, toen was het er al.

Jeff: Zeg, dan moet die koepel er geweest zijn terwijl wij bezig waren de buitenhuid van de raket te inspecteren.

Dr. Matthews: Ja.

Mitch: Maar waarom heb je ons niet eerder gewaarschuwd, dokter? Dan hadden wij toch ook kunnen kijken?

Jimmy: We hebben het geprobeerd, maar we konden geen verbinding met jullie krijgen. Weet je, dat is nou telkens het geval als die muziek d'r is. Dan is de radio volkomen uitgeschakeld.

Jeff: We moeten toch uitvinden wat dat is, kost wat kost.

Dr. Matthews: Ja, makkelijker gezegd dan gedaan!

Jeff: Weet je wat, dokter? Probeer 'ns een zo nauwkeurig mogelijke schets te maken van wat je meent gezien te hebben, van wat je je ervan herinnert, zonder versierselen. Intussen zullen Mitch en ik het scherm in de gaten houden. Ja, kom, Mitch. (ze gaan naar het scherm)

Mitch: Kijk, daar ligt het dagboek van de dokter. Zeker vergeten het op te bergen. (bladert erin) Verduiveld! Wat is dat?

Jeff: Zeg, vind je 't niet onbescheiden om erin te kijken, Mitch?

Mitch: Waarom? Als ie het open en bloot laat liggen...

Jeff: Nou ja...

Mitch: Maar, Jeff!

Jeff: Hè?

Mitch: Jeff, kijk 'ns wat hier staat...

Jeff: Hè?

Mitch: "Mijn hele enthousiasme en interesse in deze onderneming zijn verdwenen."

Jeff: Wat zeg je?

Mitch: "Wij hadden nooit hierheen moeten komen. De mens heeft het recht niet hier te zijn en de geheimen van dit hemellichaam mee te nemen naar de aarde, naar andere mensen die ze niet begrijpen of waarderen, en die ze daarom alleen maar zullen willen vernietigen, zoals zij reeds begonnen zijn hun eigen planeet te vernietigen."

Jeff: Wat?

Mitch: "Het zou beter zijn als wij hier stierven. Dit is trouwens een goed oord om te sterven: geen lucht, geen bacteriën, geen bederf... Onze lichamen zouden uitdrogen tot mummies en een onverwoestbaar gedenkteken blijven van de kleinheid en dwaasheid van de menselijke ondernemingen."

Jeff: Heeft de dokter dat geschreven?

Mitch: Het is... het is toch zijn handschrift? Daar moeten we 't eens met hem over hebben, Jeff. Wat wil die? Ons allemaal demoraliseren.

Jeff: Maar... ja, maar het is z'n handschrift. En toch, Mitch, ik... ik weet niet... ik begrijp er niets meer van!

Jeff: Jimmy! Kom je de wacht overnemen?

Jimmy: Ja, Jeff. (hij komt)

Jeff: Zodra je iets verdachts ziet, geef je een gil, hè?

Jimmy: Okay. (Jeff gaat naar de dokter)

Jeff: En, dokter, is de tekening klaar?

Dr. Matthews: Ja, hier is ie. Kijk, zo nauwkeurig mogelijk. (toont de tekening) Daar heb je de koepel.

Jeff: Ja?

Dr. Matthews: Hij scheen te bestaan uit het een of ander doorzichtig materiaal.

Jeff : Ach!

Dr. Matthews: Hij paste precies op de kraterrand.

Jeff: Ja zeg, dat is merkwaardig dat deze kraterrand precies een cirkel vormt en nergens afgebrokkeld is, zoals bijna alle andere.

Mitch: Waaruit denk je dat de kraterrand bestaat, dokter?

Dr. Matthews: Ja, ik weet het niet, het... het leek wel een soort metaal, volkomen vlak. Het waren zeker geen rotsen of stenen. Spletten of barsten waren er niet in te zien.

Mitch: Vreemd! Maar toch niet zo vreemd als jouw dagboek, dokter...

Dr. Matthews: Mijn dagboek? Hoe bedoel je dat, eh... Mitch?

Mitch: Nou, wat je daar het laatst in geschreven hebt en wat je open en bloot voor iedereen leesbaar hebt laten liggen. Wat wil je eigenlijk? Ons hier wegpesten?

Dr. Matthews: Ik begrijp niet waar je op doelt.

Mitch: Zo!

Dr. Matthews: Nee.

Mitch: Het is anders duidelijk genoeg. Meneer heeft alle interesse in onze onderneming verloren en vindt het maar beter dat we hier sterven. Dan weten onze medemensen tenminste niet wat er hier te koop is.

Dr. Matthews: Zeg, waar heb je 't over? Ben je helemaal van de kook?

Mitch: Nee, jij! Eerst die koepels en nu weer... (gooit het dagboek op de tafel) dit.

Dr. Matthews: Ik snap er niks van. Laat 'ns zien.

Mitch: (opent het dagboek op de bewuste bladzijde) Alsjeblieft.

Dr. Matthews: Lieve hemel!

Mitch: En?

Dr. Matthews: Dat heb ik niet geschreven!!

Mitch: Zo! Is dat soms niet jouw hand?

Dr. Matthews: Ja... Maar ...maar ik heb het niet geschreven!

Mitch: (spotlach)

Jeff: Zeg, wacht even, Mitch. Dokter, heb je dat geschreven, ja of nee?

Dr. Matthews: Ja..., als ik het werkelijk geschreven heb, realiseer ik me dat nu voor het eerst.

Jeff: Weet je er niets van?

Dr. Matthews: Nee, eerlijk niet.

Jeff: Ik geloof je. Er zijn hier zoveel vreemde dingen gebeurd, Mitch, dat zelfs dit me niet meer verbaast.

Mitch: Zo! Zo, Jeff! Ik geloof dat ik jullie begin door te krijgen.

Jeff: Hè?

Dr. Matthews: Wat?

Mitch: Dit is een samenzwering van jullie drieën tegen mij!

Jeff: Ach, doe niet zo krankzinnig!

Mitch: Jullie willen mij zo gek maken dat ik, als we teruggekeerd zijn op aarde, niet in staat zal worden verklaard om nog 'ns zo'n tocht te maken. (protest) Dan is voor jullie de baan vrij, hè, om het heelal verder te ontdekken. De roem, de beloning, allemaal voor jullie!

Jeff: Ach!

Mitch: En ik, ik die deze raket heb ontworpen en gebouwd, kan aan wal blijven staan en van jullie successen horen, hè?! Maar zo gek krijgen jullie me niet! Blijven jullie maar hier alle drie en sterf maar hier, zoals jij, dokter, dat zo leuk vindt. Ik ga alleen terug en ik zal zeggen dat jullie verdwaald zijn in de bergen, dat jullie in een afgrond bent gestort of verslonden door een maandraak! Dat lijkt me een goed verhaaltje. Dat slikken ze wel, hè?

Jeff: En nou is het uit!! (gevecht)

Dr. Matthews: Jeff, Jeff, je hebt 'm bewusteloos geslagen.

Jeff: Hij verdient het! Kom, dokter, help me hem in de kooi te leggen. (dat doen ze) Zo... zo..., ja... zo...

Jeff: Wel, Mitch, ben je weer in orde?

Mitch: Au, m'n kaak... Wat is er gebeurd?

Jeff: Ik schijn je buiten westen geslagen te hebben. Je ging tekeer als een razende. Ik kon me niet meer inhouden. Neem me niet kwalijk, Mitch.

Mitch: Hè? Ach... kwalijk nemen, Jeff. Ik mag wel vragen of je 't mij niet kwalijk neemt. Ik begrijp niet wat er over me kwam!... Nou, als het weer gebeurt, dan sla je me maar weer buiten westen. Ik verdien niet beter.

Dr. Matthews: Maar in 's hemelsnaam, wat betekent dat toch allemaal?

Jeff: Wisten we dat maar! Zoveel is voor mij zeker: dat er iemand of iets is die op alle mogelijke manieren probeert het welslagen van onze onderneming te verhinderen. Maar wie, wat en waarom? Ik weet het niet. In alle geval schijnt die krater er iets mee te maken te hebben. Ik wil die toch nog 'ns onderzoeken!

Jeff: We zijn er, Mitch. Heb je de geigerteller bij de hand? Geeft ie enige aanwijzing?

Mitch: Ja, Jeff. Zwak.

Jeff: Mm.

Mitch: Wordt sterker...

Jeff: Ja.

Mitch: Nog sterker...

Jeff: Ja.

Mitch: Ja... (vreemde muziek) Ja, nou wordt het geweldig.

Jeff: Mitch, hoor jij iets?

stem Radio Venus: Hallo, Aarde... Hallo, Aarde! X43-72, op weg van Venus naar Aarde, roept u.

stem Radio Aarde: Hallo, hallo, X43-72! Hier Aarde. Wij horen u.

stem Radio Venus: Start bevredigend. Positie, snelheid volgens schema.

stem Radio Aarde: Dank u, Venus. Volgende uitzending over één aarde-uur. Wij sluiten thans.

Jeff: Hallo! Hallo, Mitch, Jimmy, dokter! Kunnen jullie me horen?

Dr. Matthews: Ja, Jeff, maar let op je richting: je verdwijnt van het scherm. Negentig graden naar rechts! Wat is er aan de hand? Ben je je oriëntatie kwijt?

Jeff: Ja, ik geloof het. Ik eh... ik corrigeer al.

Dr. Matthews: O, ja, 't is in orde Jeff, 'k zie je weer.

Jeff: Ik... ik... ik hoorde een ruimtevaartuig dat aan de aarde meldde dat het zojuist van Venus was vertrokken en dat z'n positie opgaf.

Mitch: Ach, kom nou toch! Zoiets kan misschien over vijftig of honderd jaar gebeuren, maar nu toch niet!

Jeff: Ik heb het duidelijk gehoord! En daarenboven zag ik dat boven de krater allerlei bouwsels uitstaken: radiomasten, radarspiegels, raketneuzen en zo. Voertuigen die er als tanks uitzagen reden over goed onderhouden wegen en... en de baai was één en al leven en beweging, alsof een Maanbasis in volle actie was. Het... het... het leek een volmaakt toekomstbeeld. Ja, dat was het inderdaad! Zoals ik enige dagen geleden een beeld uit het verleden heb gezien!

Jeff: Zo, we gaan vertrekken, mannen. Is nu iedereen en alles aan boord? Niets vergeten?

Dr. Matthews: Ja, de hele zaak is compleet. Er is niets achtergebleven.

Jeff: Motor in orde, Mitch?

Mitch: Prima.

Jeff: Nou, allemaal in de kooien dan. Gord jullie goed vast. (dat doen ze)

Jimmy: Ja. Nou, ze zullen wel gehoord hebben dat we gaan en dat niets ons hier kan tegenhouden, wie of wat die ze dan ook mogen zijn.

Dr. Matthews: Ik ga heus geloven dat we alles gedroomd hebben. Die muziek, die koepel, alles!

Jeff: Staat de periscoop aan, Jimmy? Nog een laatste blik in het rond voordat we vertrekken. Ja... Nou, kijk, daar heb je de vlag. Eenzaam, niet? Ja. Zet maar weer af en schakel het uitzicht naar achter in... Goed zo.

Dank je. Opgepast, mannen: de laatste seconden voor de start. Ik tel ze af. 15... 10... 5 - 4 - 3 - 2 - 1.

Contact!... (schakelt in) Wat is dat?? (schakelt nog eens in)

Mitch: Waarom geef je geen contact?

Jeff: Ik heb contact gegeven, maar de motor start niet!

Mitch: Nou, probeer het dan nog 'ns!

Jeff: (schakelt in) Ja, ik probeer het al: niets!!

Jimmy: Hé, Jeff!

Jeff: Ja?

Jimmy: De luchtverversing geeft het op.

Jeff: Hè?

Dr. Matthews: Ja, en de radar!

Jimmy: En de periscoop!

Jeff: Grote goden! Niets werkt meer!!

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (04/2008)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Hij mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.